

LA SALA

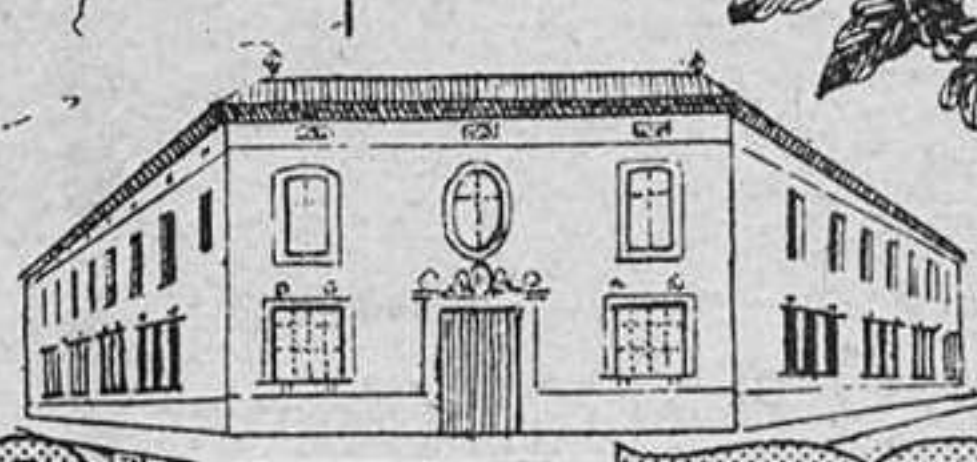
Portantveu de l'Associació
d'Antics Alumnes i del Col·legi dels GG. de les
Escoles Cristianes

GIRONA

Auy II - Núm. 5

FEBRER 1932

GE-0236

**LECTURA EXCLUSIVA EN LA SALA
CON PAPELETA ESPECIFICA**

ELABORACION
= DE =
MANTECAS Y JAMONES
- Y -
TODOS LOS PRODUCTOS DEL CERDO

: FÁBRICA DE SALCHICHÓN :

: Juan Serra Sabadi :

**ESPECIALIDAD EN
BUTIFARRA CATALANA DE PURO LOMO**

= EXPORTACIÓN A PROVINCIAS =

DESPACHO: GERONA BARCELONA, 11

TELÉFONO PENINSULAR, 255

FABRICAS:

Gerona y Santa Eugenia de Ter (Gerona)

PORTIC

En un dia d'excursió montanya amunt, heu reparat el goig que dona pararse a mig camí i girar-se a contemplar tot ço que pas a pas haveu guanyat en vostra via? ¡Com se n'hi va la vista, vall a vall, bo i portant al cor un descans curull de delectances! ¡Com els troba de bonics, aquells caminals ombrejats i tortuosos, aquelles planes conreuades, aquells prats florits i verts, aquells boscos poblats d'argelagues i ginestells en or que esclata. Com puja des del cor i gorja amunt, un batec vibrant de goig i d'alegría, que es transforma inconscientment, en crit de triomf i de victòria, sens recordar ni ja tan sols que suare els atravessavau lassats i frontsuats!

Asseguts per un moment, a mig camí de nostra tasca; al girar-nos per llambregar ço que havem fet, sentim que el cor s'ens ompla d'alegría davant la formosor de l'obra are fa un any iniciada.

Com que és obra de tots, enaltint-la, no farem pas mancament a la modestia. Ella, és obra de cors afectuosos i agraits; l'obra verge de la primera volada d'un ideal sublim de germanor, de caritat, de fe ardenta i arrelada, que en esclats de primavera porta perfums de vida exuberant.

Perquè en sentíem la necessitat, vam començar-la; amb entusiasme i amb cor esperançat, però sens res més; com qui diu, ben bé a l'enmatllevada.

Vam començar-la fa ja un any; i veus açí com dura encara, destriant-se dins el cel del ideal amb tots els detalls d'una obra puixanta i floreixent.

Are, no li negueu l'ajut, com li doneu el vostre entusiasme,

¡Una pitrada més i el cim és nostre!

R. 21178

Necesitat de l'ensenyança religiosa

Digué Leibnitz, que el món es transformaria si es dongués a la joventud una ensenyança fundament religiosa. I el cèlebre Gerson, que fer cristiana la generació que comença, es trencar de socarrel el mal i assegurar l'educació dels pobles i llur salvació.

Què seria d'una nació en la qual s'hi suprimís l'ensenyança religiosa? Mancada de tota llei i de tot fre, ben aviat se tornaria a la barbàrie. Són per tant, els més grans enemics d'un país, els qui treballen per afogar la santa fe cristiana en el cor de la joventud.

El mateix Salvador ens diu; la vida eterna, és conèixer a Vós, únic Déu vertader i a Jesucrist al qui enviàreu. Conèixer Déu, principi i fi del gènere humà; conèixer Jesucrist, llum veritat i vida; veus aquí el principi fonamental de la salvació per l'home. Conèixer a Déu i estimar-lo, com a únic i infinit Bé. ¡Quin tort i quin atemptat al més sagrat de tots els drets fan, els qui volen privar al jove d'aital coneixement!

I no és prou que la joventut s'instrueixi en els principals misteris de la nostra religió i en els deures que la llei divina imposa; és necessari també ensenyar-la a practicar-los des de la seva infantesa; doncs com diu el Sabi «el camí començat de jove, serà el que seguirà de vell». Haurà tal vegada d'esperar-se a que el seu cor estigui pervertit, o a que el camp estigui poblat de cogula i de maleses, per a semblar-hi la llevor de la virtut? Si no afermem les ànimes jovinçanes en la puresa i en la fe, ans de que la tem-

pesta de les passions les sotraquegi, arribarem tard. Ademés, l'ensenyança religiosa a l'exercir la més benéfica influència en la naturalesa espiritual de l'home, ve a ésser el mitjà més poderós per a llur educació fins en l'ordre purament natural.

Efectivament; l'ensenyança religiosa il·lumina i fortifica l'intel·ligència, sumministrant-li els més sòlids i enlairats coneixements; exercita el seny, enriqueix la memòria amb el seu tresor de veritats i amb els fets més importants i feconds en impresions saludables; purifica els sentiments i sosté la voluntat; en una paraula, enlaira totes les millors facultats humanes, dirigint-les vers el seu fi, que és Déu.

Per mitjà de l'ensenyança religiosa, l'enteniment del noi troba fàcil accés al món de les nocions abstractes. Les paraules virtut, amor, llibertat, justícia, fraternitat, gràcia i tantes altres, li serien enterament incomprendibles, sense el seu adjutori.

Es per això que l'educació de la joventut, ha estat sempre una de les obres primordials de l'Església.

Error de fatals conseqüències, no solament per al jove, si que també per a la família i la societat, el d'aquells qui en el seu encegament, demanen i proposen l'abolició de l'ensenyança religiosa. I ho demanen, en bé de la cultura!

Deure sagrat és de tot pare i de tot catòlic, exigir l'ensenyança religiosa en els establiments culturals, i afavorir als qui exerceixen tan sublim apostolat prop de la joventut.

F. ARSIUS

El Rdo. Hno. Miguel

Agobiado por el peso de los años y de los muchos trabajos realizados en pro de la educación de la juventud, el Reverendo Hermano Miguel, se ha visto obligado a resignar el cargo de Visitador de los establecimientos que los Hermanos de las Escuelas Cristianas regentan en nuestra región; cargo que hasta hace pocas semanas ha desempeñado con evidente y nunca desmentida competencia y un éxito muy notorio.

Era de su incumbencia la alta administración y la inspección pedagógica de todos los colegios que forman el Distrito, es decir, unos 25 centros docentes.

Todos los que le vieron ejercer su misión educadora con ocasión de sus visitas regulares, a su paso por las clases, recordarán con qué ansias era esperado y con qué sentimiento se le veía alejarse una vez terminada su delicada misión.

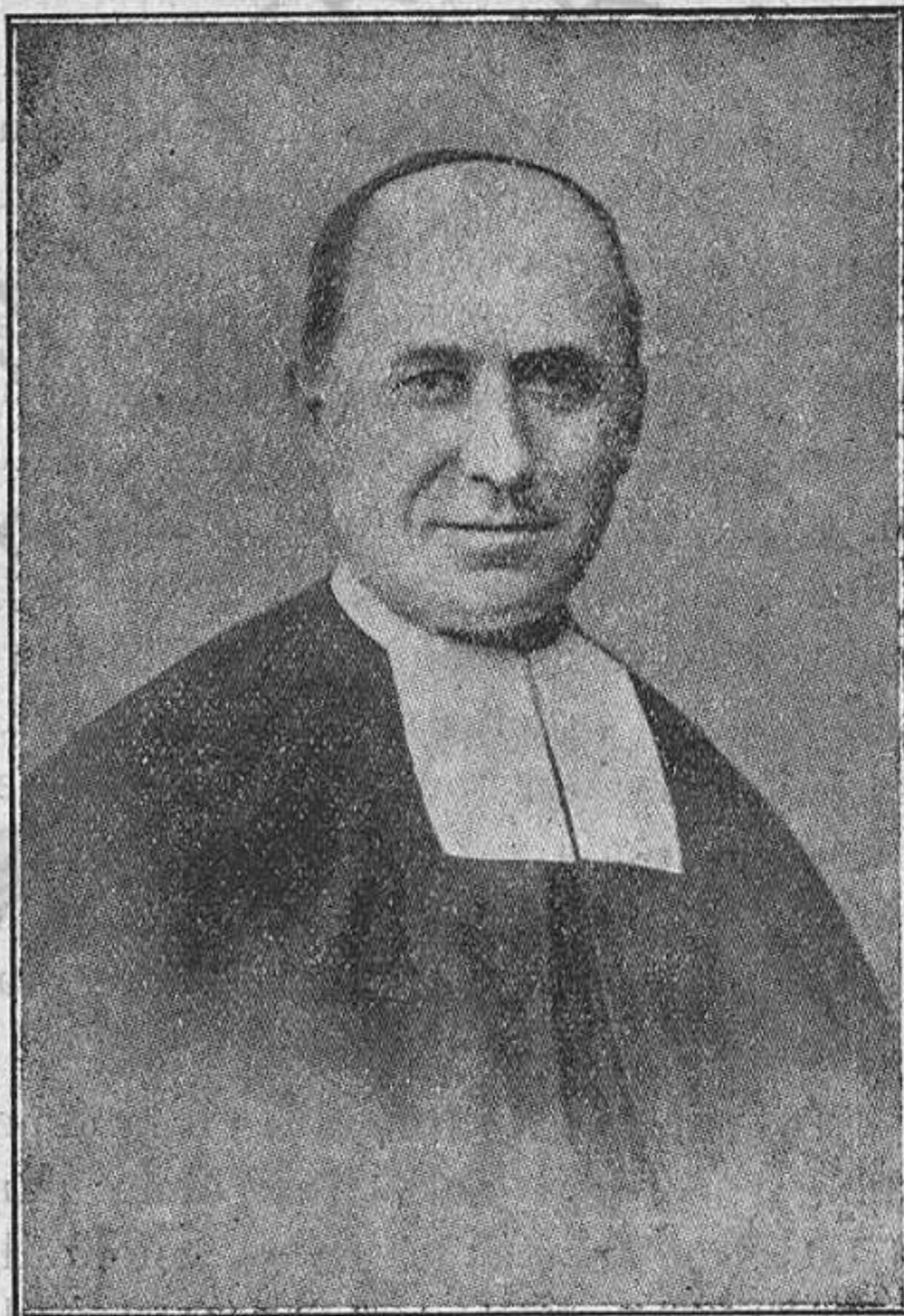
Fué bajo su gobierno que alcanzaron gran incremento y no poca nombradía los colegios de Bonanova, Condal, Manlléu y otros.

Y aquí, en Gerona, es durante el periodo de su gobierno que hemos visto levantarse el nuevo local en que desarrolla su actividad el Colegio de San Narciso a la construcción del cual tan eficazmente contribuyó infundiéndole alientos y otorgando su protección.

Por esto su recuerdo se conservará inmarcesible en nuestros corazones agradecidos; y por esto pedimos al Todopoderoso que le dé una feliz ancianidad,

que le conserve muchos años a nuestra gratitud, y que le otorgue, en el Cielo, una magnífica corona en premio de sus desvelos en pro de la cristiana educación de la juventud.

Digamos, para terminar, que en este cargo le ha sustituido el Hermano Serafín de quien se guarda en Gerona tan grato recuerdo.

La gran diada

Per una atenció que molt estimo, vingué a les meves mans un programa anunciador de les festes amb què l'associació d'Antics Alumnes de Sant Joan B.^a de La Salle, per a commemorar el vinticinqué aniversari de la fundació del Col·legi de Sant Narcís, es proposava celebrar el dia vintiquatre del prop-passat mes.

Mentres i tant que la meva vista anava recorreguent els diferents actes de la festa, en ma pensa passaven records d'aquelles escenes infantívoles que perfumades de sentors marines, tingueren per marc el col·legi que els mateixos Germans dirigeixen a la vil·lallera de Palamós. ¿Es que seria possible que un ex-alumne d'aquets bons Germans deixés de recordar aquells anys que transcorregueren plàcits sots la seva vigilància de pare germà i de mestre? Aquest record que perdurarà sempre en aquells qui tingueren la sort de tenir tan bons preceptors, és el que feu fundar-se aquesta bonica i puixanta Associació i celebrar aquesta simpàtica festa commemorativa. ¡I quina festa!

De bon matí, aplegats en la capella del col·legi assistiren bona part dels associats, a la missa celebrada per l'antic alumne i actual capellà Rnt. Lluís Amat qui enfervoritzà als concurrents amb una sentida plàtica, recordant-els-hi com en el sagrari havien de buscar sempre l'amor i la fraternitat. I a la Sagrada Taula, s'aproparen tots, a marjar del Convit veritable d'amor i de germanor.

Després, el Germà Director, els

obsequià amb un espléndit esmorzar ben abundant en tot: en viandes i en alegria.

Acabat, els equips «La Salle» i «Girona» jugaren un interessant partit de Basket-Ball, guanyant el primer per nou punts.

I a la tarda, la gran vetlla. Natura, no volgué pas ésser gaire espléndida; un cel gris i plujós encortinava la llum del dia; més no per això minvà l'entussiasme i l'alegria que regnava a plaer.

S'apropava l'hora anunciada, i la animació crexia pels àmplis corredors del magnífic col·legi. La rialla fresca i jovenívola dels antics alumnes, rialla franca que agermana els cors, es feia encomanadissa; els grups anaven creixent com un eixam d'abelles treballadores.

En l'espaiosa sala, sobre un fons de domàs, s'hi destriaven les imatges del Sant Fundador, i a dreta i esquerra, les del gloriós Pius XI, i del nostre volgudíssim Sr. Bisbe.

Sots la presidència del Canonge Morera, representant del Exm. Prelat, acompanyat del Pressident de l'Associació Sr. Alberch, del Germà Serafí, dels Rnts. Amat, Burgas i Feliu, del Germà Director del col·legi i dels membres de la Junta, començà l'acte amb el Himne de l'Escola, cantat pels actuals alumnes. Els seus acords harmoniosos feren vibrar d'entussiasme als concurrents. La saltirona dança ampurdanesa executada al piano per en B. Gumà, portà records sentosos de la terra. L'antic alumne R. Grivé,

amb el «canto a la espada» ens donà a conèixer i fruir la seva formosa veu. En J. Sabrià, les seves aptituds de recitador amb què sab posar el cor i el sentiment en el vers, que brolla dels seus llavis. En J. Viader, amb l'«adieu dú Verner» ens deixà entreveure l'esperança d'un futur artista. No fou menys acertat en R. Rizo amb el seu cant «Trafalgar» que tothom escoltà amb gust. En P. Bellapart enterní als concurrents amb la seva poesia «La mort del rosinyol». El Rnt. Ferràn Forns, també antic alumne, interpretà al piano, magistralment com ell sab fer-ho, «Mallorca», d'Albeniz, que fou digna d'una ovació ben merescuda. «Romança de Sta. Llúcia», de Tolrà, i «Ginesta», de Pujol, trobaren un digne executant en la veu magnífica d'en J. Grabulosa.

En J. M.ª Ginés, president del cercle d'Estudis, glosà, en pulit i breu parlament, l'ensenyança post-escolar.

Els alumnes P. Dalmáu i Culubret, l'un amb el seu violí i l'altre amb la seva fina veu, executaren l'ària de Bach i «Els Rodassoques» i «Mar Blau» acompanyats al piano pel seu mestre Rnt Forns.

Mossèn Lluís Amat amb la naturalitat i pulidesa de sempre, feu l'ofrena del acte a la Rnd Comunitat i presentà al conferenciant Dr. A. Burgas, diguent com el millor elogi que podia fer-ne, era presentar-lo «com a un bon ampurdanés; sa i fort com la tramontana que branda i canta per aquelles terres planes, per a portar arreu el foc del amor a Crist».

Feta la presentació, s'alçà a parlar el Conferenciant, qui fou acollit amb una afectuosa ovació de simpatia. Desenvolupà admirablement el seu tema

«Missió religiosa, pedagògica i social dels G. G. de les Escoles Cristianes prop de la joventut» La seva paraula eloqüent, dominà tot seguit al auditori que l'interrompé moltes vegades amb l'esclat sincer del seu entusiasme.

Renuncio a seguir al Conferenciant, doncs la meua pobre ploma no es veu amb forces per a transcriure tot ço que tan bellament ens digué. Els aplaudiments que li dedicà la selecta i nombrosa concurrencia, parlen millor a favor d'ell.

Finí el acte, el Dr. J. Morera, qui en nom del Sr Bisbe i propi, dirigí paraules d'elogi a la Comunitat i a l'Associació.

I així acabà aquesta gran diada, simpàtica a tot ser-ho.

¡Que'l Bon Déu, allunyi de nostra terra, aquesta nuvolada de tempesta i de tristor, i ens permeti celebrar amb tota esplendidesa, les futures nocces d'or!

Jaume Pi

a. alumne de Palamós.

Espurnes

Una publicació estrangera portava fa algú temps que a New-York, els captaires són molt diferents dels de Europa.

Allà, no reben menys d'un dollar (aixís ho diuen)

N'hi han de espavittals que es fan fins 500 dòllars per setmana, els quals convertits en nostra moneda ferien unes 5.000 pessetes.

S'en troven que tenen auto, i fins es paguen el luxe d'anar a La Florida a passar l'ivern.

Una altre nota típica d'aquesta mena de gent és que han fet estudis especials en escoles «professionals» per a captaires on s'ensenyen tots els medis per a commoure el cor dels vianants.

Un gran moviment de joventuts a casa nostra

Totes les grans nacions d'Europa, tenen magnes organitzacions de joventuts catòliques que treballen àrdua-ment per obtenir que Crist regni en tots els estaments socials, agermanant totes les parts de la societat, i àdhuc garantint la vitalitat admirable que assegura la llibertat política i social del catolicisme. L'ur germanor és viva i sincera, lliure de tota mesquinesa i partidisme; és el foc sagrat que manté aquestes llars maravolloses que són les agrupacions de joventut en les quals, els socis s'hi ajunten libèrrimament per aliar amb l'alegría, el culte i l'esforç en pro de la justícia col-lectiva, de la més ampla difusió de la cultura i de la cristianització de la pàtria.

Nosaltres en volíem una també d'aquestes organitzacions a casa nostra; més tota proposició no passava d'un implicisme. Avui però, hem vist com anaven adquirint més vitalitat fins a cristal·litzar en un gran moviment ple d'esperança.

Ningú dupta de les dificultats que troba el jove en perpetuar i afermar la seva fe i bones costums. Per això volem lluitar contra l'isolament juvenívol, per tal de crear mitjans homogenis i rics en força moral que continuïn en la vida ciutadana la tasca benefactora de la llar i de l'escola; que empalmin la subjecció dels primers anys amb la responsabilitat conscient del temps de la maduresa per posar-la sense violències ni coaccions, al servei dels grans ideals de Déu i de la pàtria, del culte i de la llibertat, del bé i de la justícia.

Cal enfondir en la convicció, que

s'imposa un ample moviment de joventuts, ben fort, ben abrandat d'esperit sobrenatural que s'estengui a totes les classes socials, fins assolir el triomf complet del nostre cristianisme, de la nostra fe.

La iniciativa, ha trobat a casa nostra un ressó entusiasta que tindrà ben prompte la vibració fervent i ardorosa de tota la joventut de Catalunya.

Josep M.ª Ginés i Pous.

NOCES D'ARGENT

Als antics i actuals Professors i alumnes del Col·legi

Vint-i-cinc anys que en la ciutat fulgura un ric penó brodat amb troç de cel, de Girona immortal turgent estel, esqueix de fe, treball i ciència pura.

Vint-i-cinc anys que s'obrí un casal amb les pedres de la virtut i ciència —roser gemat en eflorecència — turgent d'amor com nostra llar pairal.

Vint-i-cinc anys que el pa de la paraula ens llesquen a la post del Cor diví, un món d'infants s'ha vingut a nodri al bell redòs d'aquesta santa Taula.

Vint-i-cinc anys que la nostra veu clara ressona per «La Rutlla» el gai carrer. Tots els infants per rebre un raig de fe mimats correm al gran casal del Pare.

Vint-i-cinc anys. Ens fa de guia i nord La Immaculada mil voltes santa, l'error i l'heretgia no ens espanta El Sol «La Salle» ens guiarà a bon port.

Vint-i-cinc anys. En ta falda ¡Girona! les flors del camp, els rulls de sol han poncellat per ser el girassol de ta beutat de romana matrona.

Vint-i-cinc anys Un refulgent estel ha eclipsat les tenebres de guerra, la virtut ha redimit ma terra, l'ha convertit en un bocí de cel.

Vint-i-cinc anys. Ta glòria ¡Oh Girona! corre intrèpida enllà dels dies, triomfal avui forta ets, ¡mil voltes immortal! i més pur el brillar de ta corona.

V. VILA I TIBAU

Contrallums

Com se destria millor dins un fons negre, la blancor immaculada de la neu, així veiem destriarse millor, davant les escomeses dels seus enemics, la grandesa i la mai prou ponderada sublimitat d'aquell «altre Crist» vivent entre nosaltres; d'aquell qui s'anomena «el servent dels servents de Déu» i és el representant visible i autèntic de Jesús aquí en la terra; d'aquell a qui digué el Diví Mestre «tu ets La Pedra i damunt d'ella hi edificaré la meua església, i res podran contra élla les portes del Infern»; d'aquell qui ha d'afermar als seus germans en la fe i que té l'oració de Jesucrist perquè la seva mai no desfalleixi; d'aquell qui ha de pastorar els xais i les ovelles del remat del Bon Pastor; d'aquell qui ha de cuidar d'aquesta Església Santa que perdurarà fins a la consumació dels segles.

No es cansa el sectarisme i l'impietat, de falconar amb ràbia, tota la seva grande a, tota la seva dignitat i tot el seu poder; unes voltes, ben palesament, altres, com lladre de camí ral, amb traïdoria; propalan calumnies i desvirtuan conceptes. Endevades però, treballarà; les seves escomeses, s'esberlaràn contra aquesta Pedra ferma, talmént com se desfan en escumalls les onades de tempesta que el mar rebot contra les roques de la costa.

Deure és de tot bon creient, davant d'aquesta persecució, donar al Sant Pare, tota l'obediència i tot l'amor.

Obediència, no solament a tot ço que infaliblement ensenya «ex-cáthedra», sinó també, com diu el Concili Vaticà, a to ço que disposa en govern i disciplina de l'església. Com Jesu-

crist, poseieix el dret de jutjar tot ço que és de interès a la fe i a la moral, dintre els actes mateixos dels governants i dels partits. El Suprem Pastor de l'església, diu S. Francesc de Sales, és el jutje competent i suficient en totes les nostres grans dificultats; tenim doncs de obeir-lo; altrament, les ovelles serien els pastors. Debem obeir-lo, no com esclaus, que l'església alliberta i no esclavitza; sinó com a fills, bo i esforçant-nos en justificar les ordres i concells d'aquell qui es el nostre Pare.

Debem també estimar-lo. L'amor al Sant Pare, ha dit Faver, és part essencial de la pietat cristiana. Li debem amor, no purament natural, sinó amor de fe amb el qual estimem Déu i la seva santa voluntat.

¡Oh, si en tots els cors cristians i en llurs voluntats, hi florissin tal amor i obediència! La trista realitat, però, ens diu que no és pas així. Quants n'hi ha, que fins recriminen preceptes i disposicions donades per Aquell a qui com catòlics, deuen respecte, veneració i obediència! Quants, que no s'avergonyeixen de llegir i afavorir periòdics blasfemants de qui és legislador vivent en l'església santa! Quants, qui buscaràn freturosos en els diaris, i llegiràn amb avidesa, planes senceres de narracions novelesques, de descripcions esportives, de parlaments de leaders polítics, i passaran per alt i de llarc, les encícliques i alocucions paternals que als seus fills adreça el qui antonomàsticament anomena el món enter, el Pare!

Siguem doncs, pràctics i conseqüents: donem-li nostre cor i nostra voluntat; i treballem perquè en tot el món hi hagi un sol remat i un sol pastor:

DILECTUS

La Rosa i l'Escardot

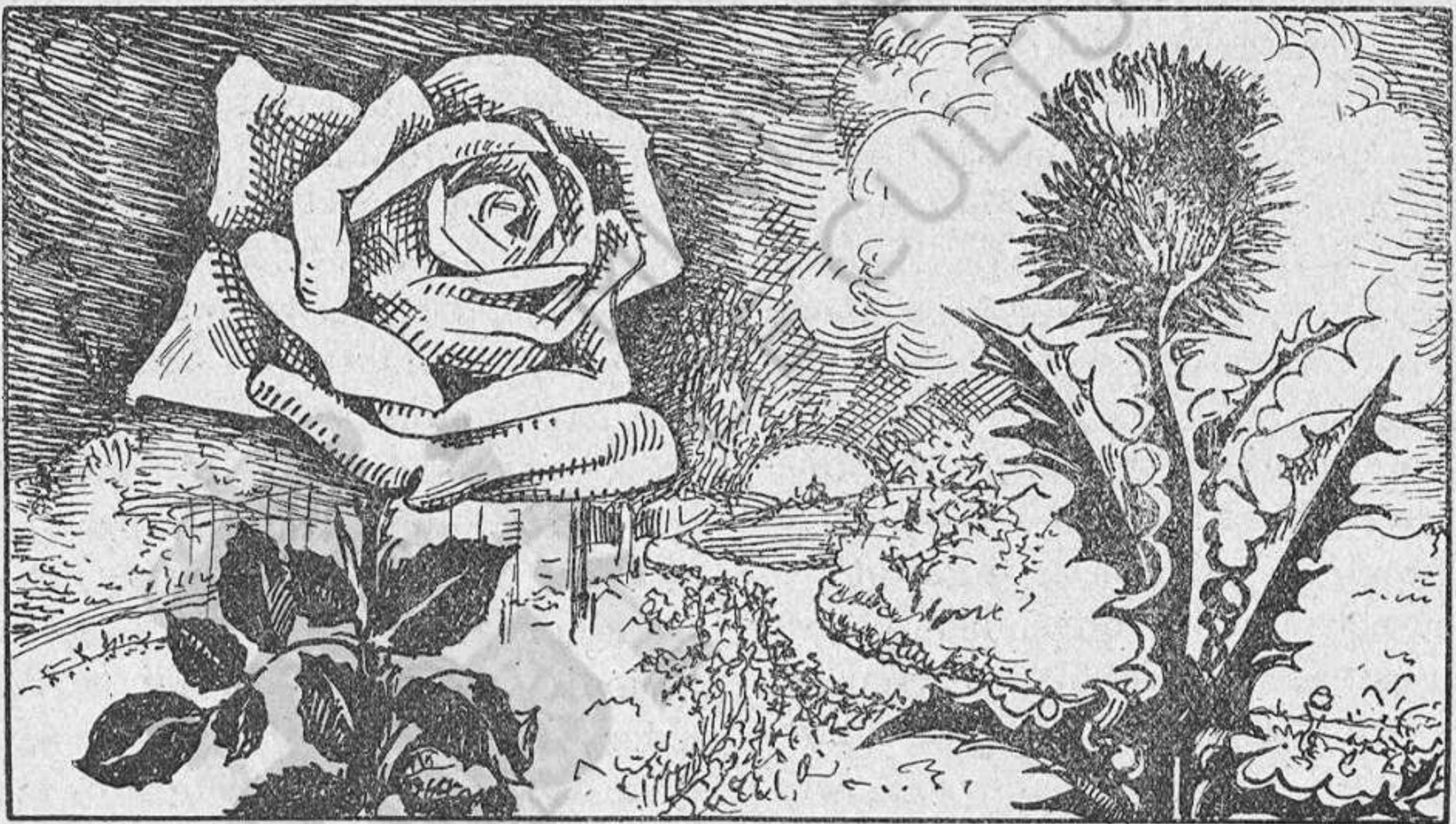
Era, un jardí ben solei i obert de bat a bat al vent qui, voluptuós, venia a cobejar-se en ses aromes bo i besant barroer i enjogaçat, les flors que en éll hi havien. ¡Oh! i com les feia dançar a pleret dels seus capricis...! Mes d'una se havia coll-torçat i esmortuit amb l'embranzida de ses rauxes.

Tant mateix el sol, era pla més gentil i assenyat en les seves galaneses. Ell, tambe, tant o més que el vent,

En el jardí solei i esbatanat, hi florí un jorn una rosa, vermella com de sang i foc, i amb pètals de setí, i amb flaires delicioses.

I el vent i el sol se dalién per qui millor obsequiar-la. L'un, li duia rics joiells de gebre copçats als cims de neu immaculada: i l'altre, degotalls de salabrosa escuma que havia forjat expressament bo i rebotent el mar contra les roques...

I la rosa, enorgullida ¡s'ufanava

s'en era agradat de les floretes que dints d'aquell jardí s'obrien ufanoses; més, venia pas a pas a dils-hi d'amorettes. Tot de primer, al descloure-s el matí, bon punt s'era baixat de l'alta serra, enfilat al cim dels arbres, els donava d'allí estant el «Deuvosguart» i després, davallant de branca en branca, s'hi atançava per endiumenjar-les a totes amb els seus raigs de llum i d'or, en tant que els aucellets refileaven harmonies...

d'alló més!

A prop, ben aprop d'aquella rosa, va florir-hi un escardot. Era tot sec, de fulles espinoses i flor escabellada. Ningú li deia res; pero éll, humil i sense pretensions, cuidava sols de complir la seva tasca.

Un dia la rosa, aquella rosa tant galana, en un giravolt que feu al rebre una ratxa del vent enjogaçat, va oviar al seu veí humil, i esclafint sarcàstica rialla, va dir-li despectiva;

—Uf; escardot, fuig-me d'aquí, que vora meu fas llàstima. On vas amb ta pobresa? I viure goses, tant lleig i escarrancit! Compara't amb ma vesta... jo si que tinc ufana, i per ço soc tant volguda del vent i del sol d'or. No has vist com se dalixen per fer-me presentalles? En cambi, a tú... ni ho saben que siguis al jardí!....

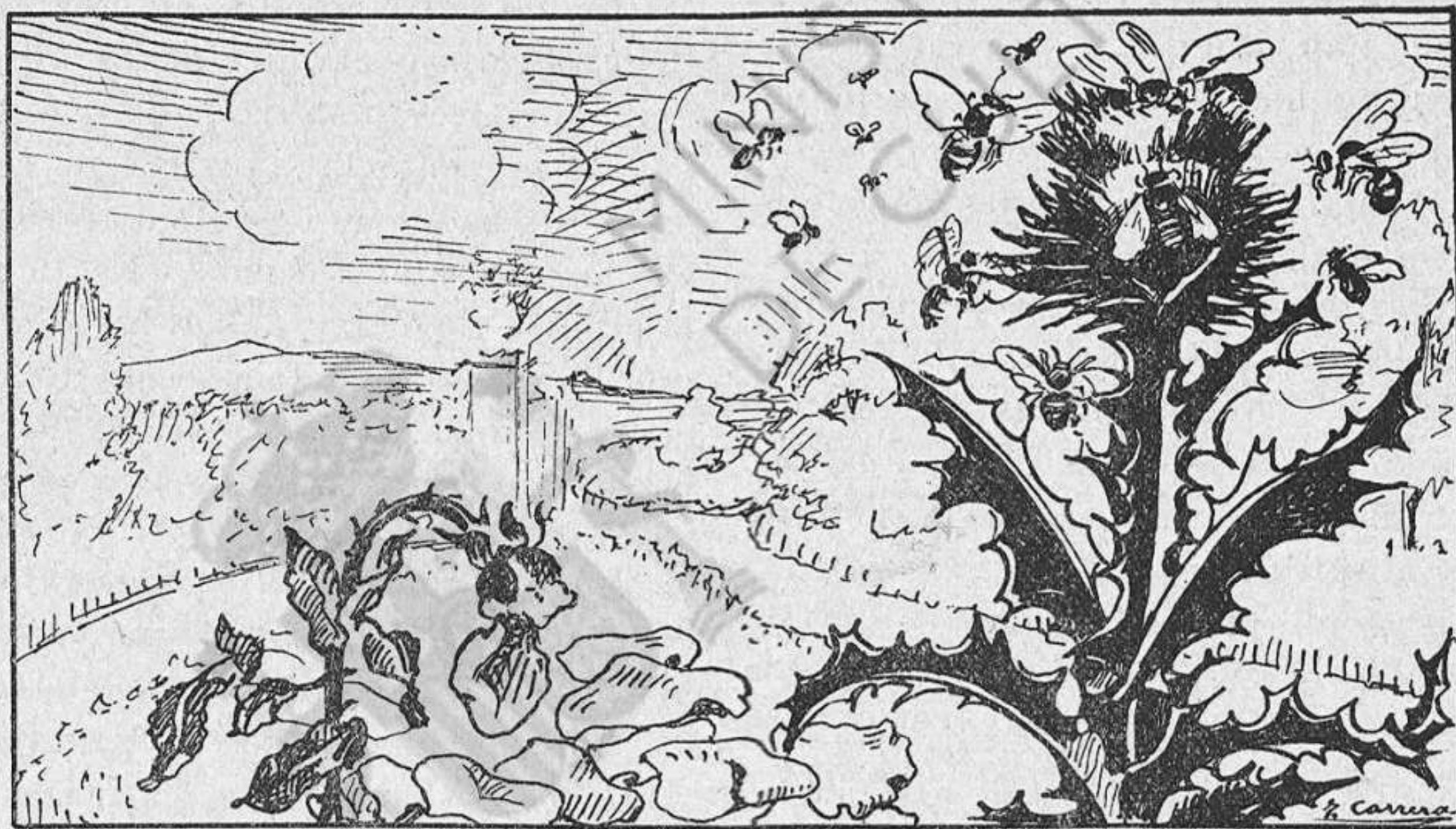
¡Es clar, qui vols que't vulgui si punxes i esgarrapes jo sí, que soc bonica!

I al dir això, s'engallava amb aires de regina...

aquell tindrà més greu. Perqué enorgullir-nos, si s'ens apropa el dia en que ens desflorirem?

Va callar l'escardot; i la rosa, avergonyida, va coll-torce's. I més enllà, anà perdent el seu fullam de setí, en llagimeig seguit de flor que se despulla. I quan el sol i el vent, vingueren a buscar-la, tant sols trobaren d'ella, el record del qui ha sigut...

L'escardot, adhuc assaonà i fins doná a l'abella, arrop per fer sa mel...

L'escardot com que era humil, tenia sabiesa, i sols per corretjir-la, li feu eixa lliçó;

—De ço que tant t'ufanes, oh rosa presumida, de teu no hi ha res; es Déu el qui t'ho dona. Ell, va fer-te rosa de fulles sedalines i a mí un secallí escardot. Qui de nosaltres son fi millor compleixi i més agraït sigui,

Si en el jardí de la vida, hem vingut per ésser roses, no volguem enorgullir-nos; i si per escardots, cobremne valentia.

Aquell més guanyará i més valdrà, que millor i molt més dongui dints l'estat que Déu el posi.

LLUIS AMAT pvre.

Dibuixos de J. Caarera.

Tots Apostols

Es ben veritat; tots podem i devem ésser apòstols. Més, de quina manera?

Es ben senzill. Tots tenim al voltant nostre, companys de menys instrucció religiosa que nosaltres. Succeeix a tothom el trobar, arreu del món, a persones que tenen l'esperit més o menys malejat per les lectures antireligioses o per el contacte obligat amb gent perversa.

Fa vertadera pena sentir a alguns parlar d'assumptes de gran trascendència amb una seguretat sols pròpia de qui coneix a fons la matèria de quina tracta, i quan se'ls obliga a concretar una mica es troben en la precisió de confessar que no ho saben bé,.... que no han estudiat... que tot el que saben ho han après llegint periòdics impius, o bé escoltant a oradors sectaris. I mai s'han cuidat de veure què en diuen els catòlics

He dit que fa gran pena el sentir paraules que palesen la profunda ignorància d'aquell qui les pronuncia; però no en fa menys el veure a un catòlic instruit que no sab què respondre a les absurditats que sent.

Es clar que no sempre és oportú respondre i refutar els disbarats que sentim; però en mantes ocasions és una espècie de necessitat el contestar. No fer-ho és covardia.

Més, és necessari, per tal de poder respondre, estar ben instruït en matèria de religió i de sociologia cristiana.

Són molts els qui coneixen la religió sols per a practicar-la, i que semblen ignorar que la religió té solució per a tots els problemes socials i per a tots els problemes humans.

Aquesta ignorància de la funció social de la religió i de l'Església, fa que molts cristians deixin el cristia-

nisme tancat dins de llurs cors o dins dels nostres temples, quan la religió deuria viure i regnar per tot arreu, fent sentir la seva benèfica influència en tota la nostra vida privada i social com en els tallers i fàbriques de nostres ciutats i en la casa de pagès més arreconada; en la trista habitació del pobre per a portar-hi consol i alivi, i en el palau del ric per a recordar-li que hi han molts indigents que esperen un socors del que a ell li sobra.

Molt s'ha escrit i s'escriu per a palesar la necessitat de l'influència religiosa en tots els estaments de la societat i en la resolució de tots els problemes de la vida, però no és llegit per aquells qui deuriem llegir-ho.

Inclús entre aquells qui compren i llegeixen diaris catòlics molts no llegeixen en els mateixos allò que tant bé podria completar l'instrucció rebuda en els bancs de l'escola o apresada en els manuals de catecisme. Es llegeix la crònica esportiva fins al fi; es dona una llarga mirada a la secció de notícies; es mira, a més córrer, de què parlen els articles de fons; i ja està acabat!

I és que massa sovint fugim de les coses sèries. Llegim allò que ens diverteix i no allò, que ens instrueix.

Prenem l'agradable i deixem l'útil.

Apa, joves catòlics a llegir els escrits que poden il·lustrar nostre esperit, que poden omplir el nostre cor de bons sentiments que poden saturar la nostra ànima de religió.

I una vegada ben arrelades les conviccions que d'aquestes lectures en naixeran, estendrem arreu amb les nostres paraules i amb els nostres exemples l'influència de la nostra santa religió.

Tots apòstols...! M. DE L S.

Divulgaciones Científicas

Un nuevo acumulador eléctrico, inventado por el Hermano Ciro, de las Escuelas Cristianas

Residiendo el Hermano Ciro en Chile, ha ideado un *acumulador* eléctrico a base de *yodo*.

Ya sabemos que la mayor parte de dicho metaloide procede de ese país, pues se extrae del abundante nitrato que allí se explota.

Vamos a dar una sucinta idea de lo que es un *acumulador* y para qué sirve.

Llámase así a un aparato de electrólisis que se emplea alternativamente como receptor químico y como generador de corriente eléctrica. En el primer caso absorbe energía a causa de la *polarización de sus electrodos*; en el segundo, la restituye bajo la forma de corriente eléctrica. Así, cuando enviamos una corriente continua a través del aparato para obtener otra en un momento dado, decimos que *cargamos* el acumulador. Si una vez efectuada la carga se unen las placas o electrodos por medio de un alambre, dicho aparato da otra corriente inversa a la anterior, y se dice que el acumulador *se descarga*.

Existen bastantes acumuladores que difieren entre sí por el electrolito

o líquido que contienen o por la materia de sus electrodos o placas. He aquí algunos: los de *plomo*, siendo variantes de ellos los de Planté, de Faure y los mixtos; los de sulfato de cinc, el de Commelin y Vian, el de Regnier; el de ferro-níquel, el de ácido clorhídrico y percloruro de hierro, etc. Pero la industria casi no ha utilizado, hasta ahora, más que los de plomo con electrolito de ácido sulfúrico diluido y desde algunos años acá, el de ferro-níquel, con electrolito de legía.

USOS DE LOS ACUMULADORES. - Se emplean como *reguladores* de energía: cuando en una central eléctrica las dinamos dan más electricidad de la que se consume durante el día, se envía la corriente sobrante a las baterías de acumuladores, las cuales la restituyen de noche para el alumbrado. Sirven también para iluminar los trenes, autos, para la tracción de camiones, propulsión de submarinos, etc. Son muy útiles en los laboratorios de física y química y en los aparatos de radio para obtener fácilmente corriente eléctrica cuando se desea.

ACUMULADORES DEL HERMANO CIRO.— Ahora que tenemos idea de lo que son *acumuladores* y de sus usos, diremos unas palabras sobre el del Hermano Ciro. Este religioso acaba de idear un nuevo acumulador, cuyo electrolito es el yoduro de cinc y parece tener positivas ventajas sobre el de plomo. Veamos algunas de ellas.

1.ª No tiene ácidos, pues su electrolito es una sal neutra, no corrosiva.

2.º Como no desprende gases, puede cerrarse herméticamente evitándose el derrame del líquido.

3.º Puede inmovilizarse el líquido, no siendo preciso añadir agua, pues la que pudiera evaporarse, la recupera de la atmósfera. El aparato puede colocarse en cualquier posición y en cualquier sitio.

4.º Los electrodos pueden disponerse *apilados* como en la *pila de Volta* y obtener así tensiones elevadas.

5.º No se produce sulfatación, lo que es una ventaja para su conservación.

6.º Puede cargarse y descargarse completamente sin peligro y aún puede quedar años enteros en completa descarga sin que pierda sus cualidades.

7.º La fuerza electromotriz aunque más débil que la del acumulador de plomo (1'2 voltios en vez de 2 vol-

tios) tiene, sin embargo, la ventaja de ser, a lo menos, tan constante.

8.º Su capacidad específica puede compararse a la del elemento de plomo.

Sus aplicaciones son las mismas que las de los acumuladores de plomo de débil capacidad, es decir, de algunos amperios-horas. El *acumulador de yodo* puede también reemplazar las pilas secas, pues constituye una pila seca que se puede recargar; así pues, se empleará para el encendido y tensión de los aparatos de radio, para las lámparas de minas, de bolsillo, de bicicletas, automóviles, telegrafía y telefonía con hilos, etc.

El Hermano Ciro está también combinando un órgano eléctrico a base de lámparas al *neón* y circuitos oscilantes, y lámparas *triodos* para los equipos amplificadores, usando altavoces de capacidad, también de su invención.

Tiene además, entre manos, otras invenciones, como: un micrófono de capacidad, una lámpara al *neón* usada como *célula fotoeléctrica* que podrá ser de gran utilidad en la televisión, radiotransmisión de fotografías y cine sonoro.

Deseamos a este benemérito religioso el más completo éxito en sus investigaciones científicas.

H. I. L.

FEU PROVA DE VERTADER COMPANYERISME AFAVORINT
EL MÉS POSSIBLE LA BORSA DE TREBALL DE LA NOSTRA
ASSOCIACIÓ.

VOS HO AGRAIREM EN NOM PROPI, I MÉS ENCARA, EN
NOM DELS QUI N' APROFITARAN.

Les bateries dels frares...

Mantes vegades i des de la premsa i en ple carrer hom s'ha sentit ferit per unes paraules que corren amb més o menys maliciosa intenció; aquestes paraules són: Els frares avui han rebut armes, tenen el celler curull de dinamita, volen moure una revolució que omplena tots els carrers de sang...

I el poble que hom s'ha d'esforçar per fer-li creure la veritat, en aquestes trepaceries de cafetí i taberna hi cauen com l'ocellet en el vasc enganyador, s'ho creuen com si parlés l'home més autoritzat o com si ells mateixos haguessin baixat al celler, veient-hi amb els seus propis ulls aquelles grans bateries carregades apunt de llençar-se al mig de la plaça com aquell qui munta un Pim, Pam, Pum a la plaça de Sant Agustí en els dies de fires.

Val a dir que jo no he entrat mai a cap celler de frares, però si que he fet un minuciós escorcoll en aquestes grans cases, trovant-hi pólvora i armes, moltes armes, tantes que són prou per fer volar tot el món, he trobat les grans armes de la Virtut i del Treball.

Heus aquí les grans bateries de les ordres Religioses que espateguen per tot el món i que molta gent no vol sentir.

La virtut d'aquestes santes cases espargeix l'olor d'una santedat inviolable que sosté el món.

Els amb unció santa preguen per tot el món. La seva oració és l'encens que puja cel amunt per baixar després al damunt de nostres testes en

plujes de gràcies i benediccions. És l'holocauste que minva l'indignació divina i aplaca la seva justícia perquè no caigui el pes del seu fall justicier per tants i tants pecats que cada dia cometem els fills dels homes.

El treball. Hom sent a dir que els frares són paràsits que mengen sense treballar ¡Oh! nosaltres qui tenim la joia inmensa d'ésser els seus antics-alumnes, girem l'esguard enrera de temps de la nostra infantesa, recordem les hores passades dins l'aula i amb la mà al pit contestem ¿treballen els frares?... Ara que ja som joves i homes espigats que sabem conèixer la realitat de les coses, podem i devem contestar amb l'eloqüència del número actual d'alumnes que parla molt clar.

I no val l'objecció «aquests si que treballen, els altres no». Tots, tots se dediquen al treball i estudi. Proves?... ¿D'on han sortit la major part de les màquines i invents? ¿On han tingut més increment les ciències i les arts? ¡Dintre el claustre de l'oració i estudi!

Si, lector, les bateries de les ordres Religioses funcionen com funcionaven en temps de la nostra infància. No les tenen amagades al celler, cada aula, cada paret, cada pedra és una punta de canó que llença bateries que no obren esbornacs que no fan sang, sinó que aixequen la cultura, pau, i progrés del poble fent-lo digne i gran.

Fidel Amic

Les víctimes ignocents

Jesucrist Déu, vingué al món per fer bé: va treballar, va ensenyar, va morir, va perdonar. El poble l'admirava i el seguia fins al punt de constituir així una alarma pels envejosos. Aquets organitzaren la persecució i el clavaren en creu.

Ni els leprosos gorits, ni els pobres beneficiats sortiren en sa defensa...

Jesucrist ha tingut, té, i tindrà sempre, deixebles. «No ha d'ésser més el deixeble que son mestre...» Doncs si el Mestre i el Senyor fou ajusticiat com un criminal, què poden esperar els seus deixebles?

L'Església cristiana sempre ha treballat en moderar l'ambició dels alts i l'enveja dels baixos, i posada entre mig de l'ambició dels uns i de les ires dels altres, ara ha rebut en paga la guerra dels governants, ara ha rebut en paga els cops dels amotinats.

El que governa és fort i déspota? L'Església pagarà la festa.

La revolució s'imposa? L'Església pagarà els plats trencats.

Això perquè és l'Església la comunitat de deixebles de Jesucrist.

Els Pares Escolapis ensenyen de franc; les Germanes de la caritat tenen com fills als qui no tenen pares; els Germans de les Escoles Cristianes, els Maristes i d'altres, pel pa que mengen, ensenyen i eduquen al poble... ¡bé sembla que tenen dret a la grati-

tut del poble i a la protecció dels governants; a l'amor dels pobres i a la voluntat dels rics!

No ho esperen pas; son deixebles de Jesucrist...

Els pobres cridaran: ¡mateu-los aquets ganduls!

La classe mitja dirà; ¡amb son treball ens fan la competència.

Els governs bramaran: fora aquets ambiciosos!

Els rics, riuran i mormoraran; ¡mentres cremin convents rai!

¡Són deixebles de Jesucrist... Són víctimes ignocents que paguen el peccats dels altres i deturen les ires de Déu per quedarse elles amb la creu i el càstic i no deixar passar sinó la misericòrdia:!

(«*Proses de Bon seny*»)

Nota important

Agraïm als qui tant desinteressadament contribueixen a venir els molts gastos de l'Associació.

Com sigui però, que aquesta, no te cap finalitat lucrativa, sinó un ideal de franca germanor i estima, fem constar que no excluïm pas d'ella, als qui per fundades raons, hagin deixat de fer-ho.

Desde aquest Butlletí donem les més efectives gràcies i la més sincera felicitació, a tots els qui cooperaren a la festa del dia vintiquatre. L'entusiasme amb que fou acollida la diada, palesa una vegada més, la puixança de nostra volguda Associació.

—Ha sigut nomenat Visitador d'aquest Districte, el volgudíssim Germà Serafi. «La Salle» li adreça la seva felicitació, i se sent honrada de que tan alt càrrec, hagi pertocat al qui per tants anys fou professor i Director en la nostra escola. ¡Per molts anys!

—Dies passats, rebérem la visita del Germà Santiago, tant estimat i recordat pels seus ex-deixebles. De tot cor l'agraïm i esperem que ben aviat la repeteixi.

—Per la festa del vinticinqué aniversari d'aquesta escola, alguns dels ex-alumnes, en l'impossibilitat d'assistir-hi, enviaren llur adhesió. Estimem la deferència.

—Assistiren a l'esmentada festa, els qui sigueren professors en aquesta, Germans Lluís, Estenislau i Joaquim, i l'antic alumne, Germà Angel.

També ens honraren amb llur presència els dignes G. G. Directors de Figueres i Salt. Moltes gràcies.

—Ens habem assabentat que l' a. a. i volgut amic en Josep Corredor, ha ha recaigut en la seva malaltia. Li desitjem franca i prompte millora.

—Definitivament ha estat designada la junta de la secció «Cercle d'esdis» de la nostra Associació, amb els Srs Ginés, Castanyer, Figa, Llapart, Bachs i Casadevall.

—Ha contret matrimoni, el nostre volgut company en J. Capdevila. Moltes felicitats.

—El nostre estimat membre de la Junta Directiva En Josep M.ª Viñas, ha vist augmentada la seva llar amb un altre futur alumne. Enhorabona!

BORSA DE TREBALL

S'ofereixen per a meritoris, quatre antics alumnes. Els recomanem vivament.

S'ha vist en el dol de perdre la seva mare, el Rnt. Evarist Feliu.

Morí també l'avia del a. a. en Josep Saló, l'àvi, d'en F. Matabosch, d'en E. i J. Bordas i d'en J. Llenas i a Quart, l'oncle dels germans Bardalet.

Al fer present a tots, el més sentit condol, supliquem als nostres llegidors la caritat d'una oració per l'ànima dels finats. (R. I. P)

Noves del Col·legi

Es cosa sabuda de tot-hom que l'estimul és un gran factor de treball i de progrés. I això és encare més veritat tractant-se de jovenets.

Així és que ens plau invitar a tots els alumnes a treballar amb afany per tal de merèixer bones notes en el «Butlletí Setmanal».

Felicitem als qui ho conseqüeixen i amb molt de gust els anomenem a continuació.

Alumnes que han merescut la nota 50 durant tot el mes de Gener.

C. Biosca.—R. Biosca —J. Bonany
B. Bosch.—E. Busquets.—J. Busquets.—L. Carola.—F. Carreras.—N. Carreras.—A. Castro.—F. Dalmau.—A. Estiu.—J. Fàbrega.—J. Ginjaume.—C. Guanter.—J. Lidón.—J. Llinás.—V. Martori.—F. Noguer.—J. Oliva.—J. Plana.—J. Pons.—P. Rovira —J. Sabench.—J. Solés.—A. Torrent.—J. Xiberta.

Classe primera —I. Secció, R. Alonso.—J. Busquets.—J. Colomer.—E. Dalmau.—J. Fuster.—M. Sanpietro.—L. Serra.

Alumnes que sols han perdut alguna nota d'exactitud i encara per causa major.

E. Aliu.—E. Alvarez.—J. Angla-

da.—A. Beaulieu —J. Bellsolà.—J. Cánovas.—A. Casademont.—S. Casadevall.—J. M. Casellas.—F. Cazcarro.—J. Comas —J. Comas O.—C. Congost.—J. Cos.—J. Culubret.—J. Esteve. N. Estiu.—J. Feliu.—J. Fexas. J. Font.—M. García.—J. Gironés. J. Grixeras.—J. Jofre.—E. Manresa —P. Massoni.—J. M. Mitjà.—J. Pascual.—P. Perpiñá.—J. Pons.—J. Pratsevall.—J. Pruneda.—L. Pruneda. A. Ribot. J. M. Roquet.—J. Roura.—P. Roura. J. Saló —M. Salvador.—D. de S. Eugenio.—J. Torres.—J. Torres.—A. Trull —J. Viñas.—A. Xiberta.

Classe primera.—II. Secció, Josep Birulés.—J. Capella. J. Roquet.—J. Juher.—J. Ruhí.—J. Oller.—Josep Gispert.

MARIANES

Setmanalment es dirigeix una instrucció apropiada als congregants de Maria Immaculada i de Sant Joan B. de la Salle.

Com a prova de que aquestes instruccions s'aprofiten, no hi ha més que veure els resums que en fan els oients.

Entre els qui els han presentat més clars i complets ens plau citar

els noms següents: J. Valentí, J. Font, E. Ros, M. Alonso, M. Garcia, M. Carreras, V. Nogué, J. Bisbe, i Torrent.

DEL 25 ANIVERSARI

Tots els almmnes estaven disposats a pendre part i a «honrar per la seva presència» la vetllada amb la qual es commemorà la fundació del Col·legi. De manera que quan se els digué... que no havent-hi lloc per tot-hom... (pobres petits) Alguns no s'hi avenien ni mica!

Però es consolaren davant de l'anunci d'una festa que encare els agraderia més que la del dia 24, i que es faria més tard i només per ells...!

Oportuament ja es farà saber la data i els detalls de la gran festa en projecte.

FUTBOLISTIQUES

Continuen actuant en gran entusiasme els nostres futbolistes.

Durant aquest mes la sort els ha acompanyat. El nombre de les seves victòries és el dels partits jugats. Enhorabona!

El dia 3 de Gener jugà el «Germanor I» contra el «Catalunya» guanyant per 7 a 3.

El 6 de Gener el mateix «Germanor I» vencé per 6 a 3 a una selecció d'antics alumnes.

El 10 de Gener «Germanor II» guanyava a una selecció del mateix Col·legi que se li oposà.

S'està formant el «Germanor III» amb elements de gran valor (relatiu) i que estan disposats a guanyar a tot-hom (amb entusiasme)

O si no, ja veurem els resultats el mes vinent.

NATALICIS

Durant aquest més les famílies de

alguns dels nostres alumnes s'han vist augmentades:

La d'En Josep Maria i d'En Joaquim Roquet, i la de En Narcís i d'En Lluís Serra, d'una germaneta.

La d'En Joan Viñes Tarrés, d'un germanet.

Enhorabona a tots...!

I que per llargs anys puguin veure als esmentats infants roblerts de salut, i siguin llur conçol i llur alegria.

NECROLOGIA

A l'avançada edat de 93 anys lliurà la seva ànima a Déu Na Maria Sais Trombis, àvia del alumne del primer any de Comerç Joan Saló.

Fa pocs dies morí En Pere Parés Pou avi de Joan Masó Bartrina del primer any de comerç.

Durant el prop passat mes de Gener finà cristianament Na Antonia Tetas tia de Ramón, Carles i Jordi Biosca, alumnes de les classes primer any de Comerç. Preparatòria i Primera respectivament.

El dia primer de Febrer morí a Bescanó En Josep Ventura Aliu, oncle de l'alumne del segon any de Comerç Josep Bartolí Mollera.

A Eslanyol morí En Joaquim Sureda oncle d'En Josep Sureda alumne del Tercer any de Comerç.

Finalment a En Demetri de San Eugenio se li morí un germanet de pocs mesos.

A tots expremem el més coral condol, com també a llurs famílies.

Preguem als nostres lectors que encomanin a Déu l'etern descans de les ànimes dels finats.

SECCIO AMENA

ACRÓSTICO

Sal que no sala

Sal . aposento
 Sal . . pueblo de Burgos
 Sal . . . río
 Sal apellido conocido
 Sal ciudad griega
 Sal capital española
 Sal en los barcos
 Sal insecto
 Sal reptil

DISCURRE CABECITA...

y di cuales son los nombres propios de:
 El Gran Capitán.
 El Príncipe de los ingenios españoles.
 El Cid Campeador y su espada,
 El Caballero de la Triste Figura.
 El Empecinado (guerrillero).
 El manco de Lepanto.
 El caballo de Don Quijote.
 El asno de Sancho Panza.
 La ciudad Condal.
 La ciudad de Turía
 La ciudad de los Amantes.

Suscriptor: Soluciona estas dos cosas antes del 25; se publicará tu nombre en el próximo número y tendrás derecho al sorteo.

CURIOSIDAD MATEMATICA

1 vez 9,	+ 2 =	11
12 veces 9.	+ 3 =	111
123 veces 9,	+ 4 =	1.111
1 234 veces 9,	+ 5 =	11.111
12.345 veces 9,	+ 6 =	111.111
123.456 veces 9,	+ 7 =	1.111.111
1.234.567 veces 9,	+ 8 =	11.111.111
12,345.678 veces 9,	+ 9 =	111.111.111

Escucha Juan:

Me quieres prestar cinco duros, que me he dejado el monedero en casa?

No; te dejaré 10 céntimos, para que cojas el tranvía y los vayas a buscar.

A. CASADEMONT G

En un colegio de Andalucía
 El maestro—¿Quién fué el que se salvó del diluvio universal?

El niño—... No-e (No sé)

El maestro - Muy bien; 5 puntos.

A. BEAULIEU.

¿Dónde está el dueño de la casa?

Nunca viene un mal solo

—¿Qué hay Pepito? ¿Por qué lloras?

—Ayer mi padre me pegó tanto que me rompió el pantalón y hoy mi madre me pegó por tener el pantalón roto.

ANTONIO CULUBRET

CHISTES

— Què li ha semblat?

— Home, ja li diré: el que em xoca d'aquest cotxe es que tot fa soroll, excepte la bocina.

J. M. GISPERT

—¿Cuál es el pan que sirve para verse tirse?

—¡...?

—¡El pan-talón!

M. CARRERAS F.

=

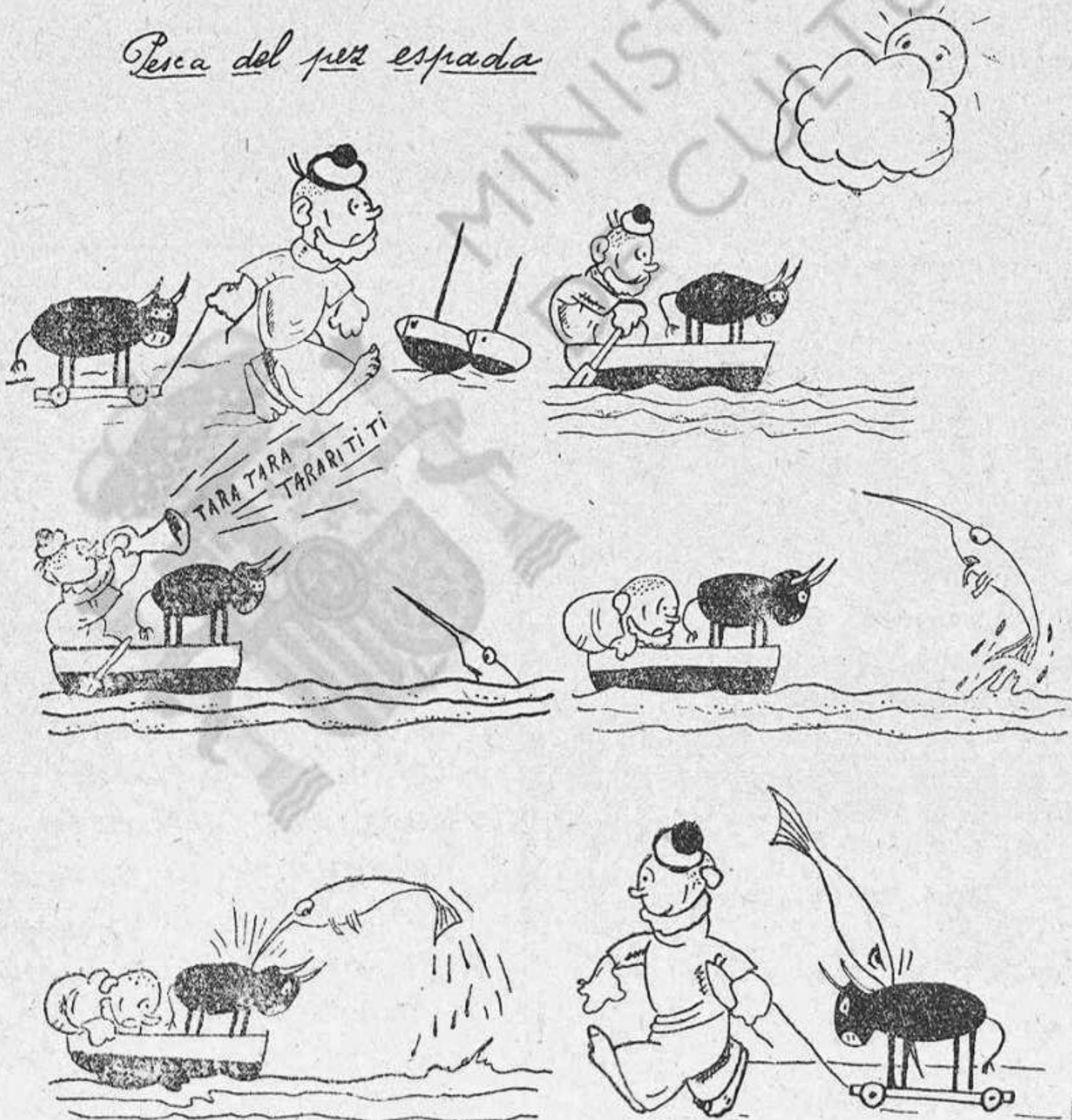
—¿A qué hora se come aquí, pequeño?

—De ordinario comemos a la una, pero cuando hay visitas esperamos siempre a que se vayan.

M. PARAYRE

HISTORIETA MUDA

Pesca del pez espada

ROMPECABEZAS

El león acude presuroso para ofrecer su botín a la leona.

¿Ves tú donde ésta le aguarda?

FLORA NOVISIMA

El hijo de Gedeón se examina de Botánica.

—Cite usted el nombre de algunas plantas rastreras y el fruto que producen.

—Pues las plantas de los pies, que producen los callos y los sabañones.

=

GASTANDO TRANQUILIDAD

Un labriego que se hallaba enfermo fué a ver a un curandero.

Este le recibió con grandes promesas. Le examinó, y pasándole un amuleto por la frente varias veces, le dijo con acento profético:

—En verdad te digo que ya estás curado.

Y pidió un duro.

Sacólo el labriego, tomó la mano de curandero y frotándosela con el canto de la moneda, repitió un par de veces:

—En verdad te digo que ya estás pagado.

Y metiéndose el duro en el bolsillo se largó muy satisfecho.

=

LO QUE PASA POR ALLI...

Un andaluz viajaba en ferrocarril por el país de Gales en compañía de un rico inglés.

Contemplaban el paisaje, y, súbitamente, el inglés exclamó:

—En mi país corre el tren mucho.

—Pos mi ozté, señor míster; en Andalucía, es tanto lo que el tren camina, que una ves, el jefe de la estación de Córdoba me insultó, levanté la mano para darle una gofetá, y le vine a dar al jefe de la estación de Seviya.

Soluciones del número anterior

Del acróstico — Arga — Guadiana — Llobregat — Segre — Duero — Ter — Segura — Pisuerga — Guadalquivir — Miño — Tajo

Del logogrifo — Romero — Maroto — Mataró — Ramiro — Corona — Romana

Han dado con la verdadera solución los señoritos:

M. y J. Parayre — C. Ginés — L. Carola — V. Martori — M. y J. M.ª Carreras Furest — Francisco Carreras — J. Pons y J. Pruneda — J. Panosa — R. y C. Biosca — Brunet — J. M.ª Gispert — A. y J. Casademont — J. Cánovas — V. Noguê — J. M.ª Carreras S. — J. Solés — J. Comas — A. Mascort — J. Abras — E. Durán — J. Oller — J. Serra — N. Comadira

Favorecidos en el sorteo: Juan Serra y Luis Pruneda.

NO ES PER A IMITAR—Un extravagant del Nord de França desitjava veure als seus parents que vivien lluny.

Cansat de convidar-los i no poguent anar ell a veure'ls, ho arreglà així: feu anunciar a tots la seva mort com també el dia i hora de l'enterro. Els parents, vestits de dol i amb els ulls plens de llàgrimes, arribaren a casa del «difunt». El mort en persona els obrí la porta, els feu entrar i els acompanyà cap al menjador on la taula estava esplèndidament parada per a celebrar la visita.

Tant mateix.!

Imp. Lib. Editorial Gerundane, S. A.

: BANCA ARNÚS :

Sucesora de EVARISTO ARNUS

CASA CENTRAL

FUNDADA EN 1846

CASA MATRIZ

PLAZA CATALUÑA

: BARCELONA

: PASAJE DEL RELOJ

Sucursales en Balaguer, Berga, Cervera, Figueras, Gerona, Granollers, Igualada, Lérida, Manresa, Mataró, Olot, Puigcerdá, Tárrega, Tremp, Seo de Urgell, Solsona y Vich.

AGENCIAS en Agramunt, Artesa de Segre, Bañolas, Gironella, La Bisbal, Mollerusa, Pobla de Segur, Pons y Port-Bou.

SUB-AGENCIA en Calaf.

: SUCURSAL DE GERONA :

CIUDADANOS, 5 Y HERRERÍAS VIEJAS, 6

Ofrece cuantas facilidades pueden desearse para toda clase de operaciones de Banca, Bolsa, Cambio, Valores, Cupones y Giros, así como los compartimientos de su Cámara Acorazada.

ANTONIO MONTSENY

CONTRATAS = LADRILLOS

CARRETERA DE BARCELONA, 41

TELÉFONO, 285

: GERONA :

*** ROTLLAN ***

**ESTORES I
PERSIANES**

R. VERDAGUER, 15

: GIRONA :

: Editorial Gerundense, S. A. :

LIBRERIA ESCOLAR

PLAZA DEL OLI, 1

LIBROS PARA ESCOLARES.—MATERIAL PEDAGÓGICO.—PAPELERÍA.—IMPRESOS DE TODAS CLASES. NOVELAS SELECTAS. OBRAS CIENTÍFICAS Y DE CONSULTA.—TINTAS DE LAS MEJORES MARCAS NACIONALES Y EXTRANJERAS.

IMPRESA: Avenida Alvarez de Castro, 7

TRABAJOS PARA LA BANCA, INDUSTRIA

; : Y COMERCIO : ;

**LA CASA MILLOR ASSORTIDA
EN NOVETATS
PER A SENYORA**

: Magatzems LLENS :

D' EMILI COMADIRA

CARRER NOU

GIRONA